

Představy komunity

ELEMENTÁRNÍ MOŽNOSTI, PROPOJENÍ

ELEMENTARY POSSIBILITIES OF CONNECTION

Imagined Community

1. 10. 2021 — 31. 10. 2021

etc. galerie, Sarajevská 16
Praha 2 / Prague 2

Altán v parku Jezerka, Praha 4
Summerhouse in Jezerka park,
Prague 4

Kurátoři:

Anna Remešová a Lukáš Likavčan

Curators:

Anna Remešová and Lukáš Likavčan

Výstavní projekt *Elementární možnosti propojení* vznikl ve spolupráci etc. galerie a *Fotograf Festivalu #11*.

The *Elementary Possibilities of Connection* exhibition project was developed in collaboration with *Fotograf Festival #11*.

Co by se stalo, kdyby úplně přestala platit vědecká fakta? Zavládne chaos, znemožňující popis dění, nebo naopak dostanou prostor jiné typy vnímání a poznávání světa? Jak propojit „číslivost“ s citlivostí a do středu umístit vztahy – ty mezilidské i mimolidské? Jak vystoupit proti času a konvenčnímu vnímání prostoru, který nám vnucuje modernita?

What would happen if scientific facts stopped being true? Would chaos reign, making it impossible to describe events, or would other forms of perception and understanding of the world be used? How do we connect 'numberness' with sensitivity and place relationships at the center of it all, both inter-human and non-human? How do we take a stand against time and the conventional perception of space forced upon us by modernity?

Snaha o jiný popis planetárních pohybů a zákonitostí, který by upustil od vědecké objektivitě a racionalitě, nemusí nutně vyústit v nejednoznačnost lidského jednání nebo v bezbřehou individuální spiritualitu, jež se pohodlně vyhýbá jakémukoliv angažovanému spolubytí. Naopak, umělecká díla, která byla vybrána pro promítací pásmo *Elementární možnosti propojení*, ukazují, že přístup propojující lidskou přítomnost s přírodními živly, se šťávami a žilami země, nám nabízí takovou citlivost, která je nutná k proměně vykořisťujícího způsobu života. Víme totiž, že ne každý má stejný přístup ke zdrojům, které ze země extrahujeme, ne pro každého utíká čas stejně. Pro někoho je voda záchranou, pro jiného nebezpečím. Těla některých slouží k uspokojení potřeb jiných. A svoboda je pohyblivá kategorie.

An attempt at a different description of planetary movements and laws, one that would let up on scientific objectivity and rationality, need not necessarily lead to ambiguous human behavior or unlimited individual spirituality that comfortably avoids any engaged form of cohabitation. On the contrary, the artworks selected for the *Elementary Possibilities of Connection* screening block demonstrate that an approach connecting human presence with the natural elements – with the juices and veins of the Earth – offers us the sensitivity that is necessary to transform our exploitative way of life. We know, after all, that not everyone has equal access to the resources we extract from the Earth, and time does not flow at the same speed for everyone. For some, water is salvation, for others, danger. The bodies of some serve for the satisfaction of the needs of others. And freedom is an unstable category.

Díla Denisy Langrové a dvojice Denise Ferreira da Silvy a Arjuna Neumana nás vybízí k prožití takového živelného pohybu, který nespadá do našeho historického pojmání času. Lesy, řeky, zvířata jako by existovala v jiném tempu, které není lineární. Jak ale takové tempo pochopit, zažít? Jak se k němu vůbec přiblížit? András Cséfalvay a Emilija Škarnulytė se oproti tomu noří do kritiky vědecké měřitelnosti, nutnosti popisu a rozlišitelnosti prvků, které ale možná rozlišitelné vůbec nejsou. Oba hledí s melancholií do minulosti, aby vynalezli jinou budoucnost.

The works of Denisa Langrová and the duo of Denise Ferreira da Silva and Arjuna Neuman invite us to experience a living movement that does not fall into our historical conception of time. Forests, rivers and animals seem to exist in a different tempo, one that is not linear. But how to capture this tempo; how to experience it? How do we even approach it? András Cséfalvay and Emilija Škarnulytė, in contrast, delve deep into a critique of scientific measurability, the need for description and the discernibility of elements that might not be discernible at all. They both look to the past in a melancholic manner in order to invent a new future.

Elementární možnosti propojení

*it is impossible to tell where one ends
and the other begins
rock and bacteria
organic and inorganic
both living and dead*

Výběr videí pro promítací pásmo v rámci Fotograf Festivalu vedla radost, anebo intuice, anebo možná obojí. Na úplném začátku bylo video *Elementární tendence soudružnictví a vazeb*, bakalářské diplomní dílo Denisy Langrové, nad kterým jsme se během konzultací několikrát potkaly. Pak se postupně nabalovala další a další videa; některá na doporučení, některá jsem vybrala, jednoduše protože je mám ráda. Až teď, když píšu tento text, se na videa dívám znovu, hledám mezi nimi souvislosti a začínám si říkat, zda bude výběr dávat smysl i divákům a divačkám. Stojím totiž před dilematem. Jak intuici přepsat do slov, a předstírat tak intenci? A jak popsat něco, co se popisu brání a uniká v neustálém pohybu?

Tu první otázku nechám ve vzduchu, ale ta druhá nás přivádí blíž k dílům samotným. Téma pásma bylo od začátku jasné: současný život člověka na planetě je neudržitelný; zažíváme a budeme zažívat drastické dopady změn klimatu; hledáme různé formy řešení, ale také popisu toho, co se děje, a zjišťujeme, že jen racionální a vědecký úhel pohledu nestačí, že problém tkví kdesi ještě hlouběji, tak hluboko, kam až čísla, měřáky nebo slova nedosáhnou. V jádru každého prvku či částičky hmoty, které se zdají být oddělené, diferencované, popsané, správně rozřazené, ale ve skutečnosti jsou spolu úzce provázané. *Je nemožné říci, kde něco končí a jiné začíná.*

Tato věta zaznívá ve videu *Serpent Rain* (2016) filosofky Denise Ferreiry da Silvy a filmaře Arjuna Neumana. Jedná se o jejich první společné dílo, které později doplnily práce *4 Waters: Deep Implicancy* a nedávné *Soot Breath // Corpus Infinitem*. Ve videu autoři tematizují současné globální otázky, jako je migrace nebo devastace životního prostředí, ale spíše než dokumentární popis si za formu volí experimentální filmovou esej, ve které se jako v obrazové koláži mísí politické úvahy s básněmi, ve snaze nalézt rovnováhu mezi oběma a zároveň rovnováhu mezi různými materiály a vrstvami skutečnosti – a to i velmi konkrétně, fyzicky, tedy například mezi vrstvami zemského povrchu. Hlas Denise Ferreiry da Silvy vede naši pozornost směrem k otázce práce a k tomu, jak využívání lidských těl v kapitalismu úzce souvisí s rozpadem

Elementary Possibilities of Connection

*it is impossible to tell where one ends
and the other begins
rock and bacteria
organic and inorganic
both living and dead*

My selection of videos for a screening programme at the Fotograf Festival was directed by joy, or perhaps intuition, or perhaps both. At the very beginning was the video *Elementary Tendencies of Comradeliness and Relations*, a diploma work by Denisa Langrová that I consulted with the artist on several occasions. Then came further videos – some were recommended to me, some I chose simply because I like them. Only now, as I write this text, watching the videos again and searching for connections, I am beginning to consider whether the selection will also make sense to the spectators. I face a dilemma: How to transcribe intuition into words and thus feign intention? And how can one describe something that eludes description in its constant movement?

I will leave the first question hanging in the air, but the second question brings us closer to the works themselves. The theme of the programme was clear from the beginning: The current life of humanity on the planet is unsustainable, we are experiencing or will soon experience the drastic impacts of climate change, we are searching for various solutions and also descriptions of what is happening, discovering that the rational, scientific position is not enough, that the problem is somewhere deeper, at a depth where numbers, measuring devices, and words cannot reach. At the core of every element or particle of matter that seems divided, differentiated, described, correctly categorised, is something that makes them closely connected. *It is impossible to say where one ends and the other begins.*

This sentence is heard in *Serpent Rain* (2016), a video by the philosopher Denise Ferreira da Silva and film-maker Arjuna Neuman. This is their first work together, later complemented by *4 Waters: Deep Implicancy* and the recent *Soot Breath // Corpus Infinitem*. All of these focus on current global issues including migration or the devastation of the environment, but rather than a documentary approach, they take the path of the experimental video essay, with political reflection intermingling with poems as in a collage of images, attempting to find a balance between the two as well as an equilibrium between various materials and layers of reality –

organické hmoty, s rozpadem prostředí, ve kterém žijeme, a to za cenu zvyšování zisku soukromých společností. Záměrem *Serpent Rain* však není přímý popis mocenské infrastruktury, jako spíše pochopení principu modernity a myšlenkového rámce, jehož kritika je ve videu postupně formulována skrze obraz, nikoliv slova. Dlouhé observační záběry, které sledujeme, kladou přímou otázku: lze spatřit všechny vztahy světa, všechna propojení světa v jedné konkrétní hmotě? Může být ledový vodopád obrazem celistvosti?

Video *Serpent Rain* záměrně volí nelineární proud vnímání, jednotlivé promluvy dělí dlouhé statické záběry a pohled na ruku, která míchá karty. Ale stěnami kruhu, kolem kterého scénář tančí, není představa postupného vývoje, který odkrývá další a další informace. Jádrem je samotná hmota a ta určuje, co se bude dít pak. Film rozvíjí ideu historického materialismu, která se kriticky staví k představě lineárního času, jakéhosi plynulého vývoje, na jehož konci stojí vyspělá civilizace. Dnes jsme naopak svědky toho, že naše činy mají nedozírná a nečekaná důsledky. Jaký krok ve vývoji lidstva představuje suchá a neúrodná půda? Jak do tohoto systému hodnot zapadají tající ledovce, které už neochlazují planetu? A jakou roli v celém příběhu mají lidé, kteří utíkají ze země, kde už se nedá nadále žít?

Denise Ferreira da Silva se ve svých textech dlouhodobě zabývá propojením globálního oteplování, vysídlování lidí a vytěžování přírodních zdrojů. V eseji *Krise evropské imaginace* popisuje osvícenský klasifikační systém, který za nejdokonalejší živou formu pokládá lidský organismus a dle něj určuje porozumění jiných forem. Ferreira da Silva ale píše, že je třeba se od tohoto antropocentrismu odklonit a nevnímat jeho působení na planetu jako účinnou příčinu globálního oteplování nebo jako řetěz kauzálních dějů. Navrhuje soustředit se spíše na právní a symbolické řády, které změny klimatu způsobují především: na extraktivismus, kolonialismus a rasismus. „Je pravdou, jak tvrdí myslitelé antropocénu či kapitolocénu, že příčinou [globálního oteplování] je zemědělská a průmyslová výroba; pravdou je i to, že příčinou je rovněž rozsáhlé a intenzivní vytěžování pevných i tekutých látek Země, jako jsou fosilní paliva či půdní živiny vyživující pole a hospodářská zvířata. Málokdo však věnuje pozornost tomu, že hromadění plynů v zemské troposféře velmi úzce souvisí s vykořisťováním práce a vyvlastňováním země: tedy že nadměrná koncentrace výrobních prostředků i přístupu k nerostným surovinám koresponduje s nadměrnou koncentrací skleníkových plynů.“

in concrete, physical manners, such as between the layers of the surface of the Earth. The voice of Denise Ferreira da Silva leads our attention to the problem of labour and how, under capitalism, the use of human bodies is closely connected to the falling apart of organic matter; the breakdown of the environment in which we live, all in order to increase the profits of private companies. The intention of *Serpent Rain*, however, is not to directly describe the infrastructure of power, but rather to understand the principles of modernity and the ideological framework whose critique the video gradually postulates, through images rather than words. The long observational shots ask us directly: Can we see all the relationships of the world in one specific piece of matter? Can an ice waterfall serve as an image of wholeness?

Serpent Rain intentionally uses non-linear streams of perception. The individual testimonies are divided by long static shots and a hand shuffling a deck of cards. But the walls of the circle around which the script dances is not the notion of gradual development that gradually uncovers more and more information. The core is matter itself, which defines what happens next. The film develops the idea of historical materialism, taking a critical stance to the notion of linear time, of some form of fluid development at the end of which is an advanced civilisation. Instead, we are now witnessing the immeasurable and unexpected consequences of our actions. What step in the development of humanity does arid and barren soil represent? And what role is played by the people who are escaping countries where life is no longer possible?

Denise Ferreira da Silva has explored the connections between global warming, population displacement, and the exploitation of natural resources in a number of texts. In her essay *The Crises of the European Imagination*, she describes the Enlightenment system of classification, which considers the human organism the most perfect living form and defines its understanding of other forms on this foundation. Ferreira da Silva, however, writes that we must turn away from this form of anthropocentrism and avoid perceiving its effect on the planet as effectively the cause of global warming or a chain of causal events. She proposes instead a focus on legal and symbolic orders that are the primary causes of climate change: extractivism, colonialism, and racism. “True, as the writers on the Anthropocene or Capitocene say, this is due to agricultural and industrial production; true, it is also about extensive and intensive extraction of the Earth’s solid and liquid matter, as fossil fuels or soil nutrients to feed crops and livestock. Very few, though, attend to how extraction and the expropriation

Ferreira da Silva a Arjuna Neuman proto ve svých dílech usilují o proměnu naší imaginace od rozlišovaných kategorií k těm propojeným. Odmítají primát vědy jako nástroje při popisu světa a jeho proměn a inspirují se u předsókratovského myslitele Empedokla, který definoval jako základní látky čtyři elementy: oheň, vodu, vzduch a zemi. Tyto základní živly a jejich vzájemné propojení ve všem živém jsou i tématem videí Denisy Langrové a Andráse Cséfalvaye.

„Svět jako celek. Je to obtížné si jej představit, protože jde o výrok proti zkušenosti, ale svět nemá části. Realita je jedna... buď jako totální kontinuum, anebo naplněná jemným diferenciováním zrnkem. Stále ale neexistují žádné odlišné části, pokud není snaha je vidět,” říká fiktivní Isaac Newton v melancholickém videu *Newtoniana* (2018) od Andráse Cséfalvaye. Newton během promluvy zpochybňuje sám sebe jako zakladatele exaktní vědy, jako někoho, kdo rozvinul matematizovaný pohled na svět, ze kterého se vytrácí hodnoty etiky („Jsem dobrým člověkem?“), aby našel způsob pojmenování okolních dějů založený na reflexi a procesualitě. Jak ale spočítat jevy, které jsou neustále v pohybu?

„Číslovost” vytlačila ze světa citlivost, aby se akceleroval výnos, který lidem využívání přírodních zdrojů přináší. Denisa Langrová si pro video *Elementární tendence soudružnictví a vazeb* (2021) vybrala jako jeden z mnoha příkladů velkochovy zvířat; konkrétně natáčela v hale s velkým stádem krav chovaných pro mléko. Ve voiceoveru popisuje zpřetrhání vazeb jako hlavní motiv narušení rovnováhy života na Zemi: přerušení vazeb mezi matkou a potomkem, mezi krávou a prostředím, ve kterém by se mohla volně pást, ale také mezi živým organismem a člověkem, který s krávou zachází spíše jako se strojem než s živým tvorem. Krávě je proto odepřen čerstvý vzduch a pohyb, je v nekonečném koloběhu stále uměle oplodňována a dojena a za celý svůj život se nedostane téměř ven, aby nebyla narušena efektivita produkce mléka. A tak se místo průměrné délky života dvaceti let dožívá pouhých tří až pěti roků. „Cítím zde transformaci ovzduší. Vzduch je neustále v pohybu, nyní však více než kdy dřív. Život začíná nádechem, vzduch obklopuje celou zemi. Proto jsem si myslela, že tu bude oslava komunity a života. Zvláštní, je tomu přesně naopak.” Obří dopad velkochovů na životní prostředí je už dnes poměrně znám, ke změně chování ale dochází jen velmi pomalu, pokud vůbec. Denisa Langrová si proto vybírá vztah člověka ke kravám a vývoj domestikace a šlechtitelství, aby vystavěla mytický příběh o pěti živlech, kterými jako kapitolami provází. V závěru pak ke čtyřem základním živlům připojuje Aristotelův pátý element, kvintesenci,

of labor and land necessary for access to fossil fuels and soil, are deeply implicated with the accumulation of gases in the Earth's troposphere: that is, how excessive concentration of the means of production and of access to raw materials corresponds to the excess of greenhouse gases.”

In their work, Ferreira da Silva and Arjuna Neuman therefore aim to transform our imagination from discriminatory categories to connected categories. They refuse the primacy of science as a tool to describe the world and its transformations, finding inspiration in the thought of the pre-Socratic philosopher Empedocles, who designated four elements as the basic materials of the world: fire, water, air, and earth. These fundamental elements and their connection in every living thing is also the subject of the videos by Denisa Langrová and András Cséfalvay.

“The world as a whole. It's hard to imagine as it is a statement against experience, but the world does not have parts. Reality is one... Either a total continuum, or filled with fine undifferentiated grain, but still there is no different parts unless there is intention to see so,” says Isaac Newton in András Cséfalvay's melancholic video *Newtoniana* (2018). During his speech, Newton casts doubt on his own part as the founder of the exact sciences, as someone who developed the mathematised world view from which the values of ethics disappear (“Am I a good person?“) in order to find a manner of naming the phenomena around him, a manner based on reflection and processuality. But how does one count phenomena that are constantly in motion?

Numbers pushed sensitivity out of the arena of the world in order to accelerate the profit that stems from using natural resources. For her video *Elementary Tendencies of Comradeliness and Relations* (2021), Denisa Langrová selected – of the many examples – animal farming, filming in a hall with a large herd of cows bred for milk. In the voice-over that accompanies the video, she describes the severing of links as the central motif of the disruption of balance on Earth: the severed links between the mother and its offspring, the cow and an environment in which it could graze freely, and also between the living organism and the human being that treats the cow more as a machine than a living being. The cow is thus denied fresh air and movement, it is constantly artificially inseminated and milked in an endless cycle and never sees the light of day so as to avoid disrupting the efficiency of milk production. And so, instead of a normal lifespan of twenty years, the cow lives only three to five years.

kteřá odkazuje k nebeské podstatě, ke kruhovému pohybu nebeských těles (na rozdíl od pozemských látek pohybujících se lineárně).

Pohyblivý obraz má tu výhodu, že v čase, jak jsou za sebou jednotlivé obrazy řazeny, můžeme prožívat odlišný čas, učit se protipohybům, nelinearitě. Můžeme sledovat dlouhé observační záběry, ve kterých se zdánlivě nic neděje, uvažovat v náznacích, možná úplně beze slova, anebo jenom pozorovat. I k tomu nás vyzývá Emilija Škarnulytė převlečená za mořskou vílu či sirénu, když proplová tunelem pro jaderné ponorky na základně za arktickým kruhem. Video *Sirenomelia* (2017) je obrazovou meditací o vztahu mezi technologiemi, přírodními živly a člověkem, přičemž nás vrací k úplným prapočátkům života – k vodě, ve které vznikly jednobuněčné organismy. Možná nakonec i my zakončíme své působení na planetě kruhem, namísto jakéhosi završení rovné vývojové linie. Možná že s táním ledovců a zvyšováním hladiny oceánů se zase vrátíme zpátky do vody. Je to tak nepřijemná představa?

Anna Remešová

“The air is constantly in motion, but more now than ever before. Life begins with an inhalation, the air surrounds the entire world. That’s why I thought there would be a celebration of community and life here. Strange, it’s the opposite.” The enormous impact of large-scale animal farming on the environment is generally well known, but changes in behaviour take place very slowly, if at all. Denisa Langrová therefore chose the relationship of people to cows and the development of their domestication and breeding to tell a mythical story about five elements through which she guides us as if they were chapters. At the end, she adds to the four elements Aristotle’s fifth: quintessence, which refers to the heavenly essence, the circular movement of the heavenly bodies (in contrast to terrestrial matters, which move in a linear fashion).

Moving image has the advantage that in time, as the individual images are arranged one after the other, we can experience a different kind of time, learn countermovement; non-linearity. We can follow long observational shots in which nothing seems to happen, think in suggestions, perhaps entirely without words, or simply observe. These are some of the invitations extended to us by Emilija Škarnulytė as she dresses up as a mermaid or siren, swimming through a tunnel for atomic submarines that leads to a base behind the arctic circle. Her video *Sirenomelia* (2017) is a meditation through images on the relationship between technology, the natural elements, and humans, returning us to the very beginnings of life: water, where single-cell organisms were created. Perhaps we too will end our stint on the planet in a circle instead of culminating a straight line of development. Perhaps with the melting of the icebergs and rising ocean levels, we will return to the water. Is this such an unpleasant idea?

Anna Remešová

Denise Ferreira da Silva je brazilsko-kanadská filosofka. V současné době působí jako profesorka a ředitelka Institutu sociální spravedlnosti (GRSJ) na Univerzitě Britské Kolumbie v Kanadě. Ve své akademické a umělecké práci se zabývá eticko-politickými výzvami globální současnosti. Je autorkou knihy *Toward a Global Idea of Race* (2007) a spolueditorkou knihy *Race, Empire, and the Crisis of the Subprime* (2013, společně s Paulou Chakravartty) a knihy *Postcolonialism and the Law* (2018, s Markem Harrisem). Na podzim letošního roku vyjde její kniha *Unpayable Debt*. Společně s Arjunem Neumanem natočili tři filmy: *Serpent Rain, Soot Breath // Corpus Infinitum* a *4 Waters: Deep Implicancy*, který se zabývá globálními problémy, jako je migrace, přesídlení, dědictví kolonialismu a ekologická devastace, a klade si otázku, co se stane, když se etické myšlení zbaví hodnot.

Arjuna Neuman je umělec a filmař žijící v Berlíně. Pracuje s formou experimentální eseje, v rámci níž prostřednictvím různých perspektiv spekuluje o budoucnosti a kombinuje afektivní a tělesná témata s geopolitickými a planetárními otázkami. Vystavoval například ve Whitechapel Gallery v Londýně, na Sharjah Biennial ve Spojených arabských emirátech, v Haus der Kulturen der Welt v Berlíně, v Centru pro současné umění v Singapuru nebo na 56. mezinárodním bienále výtvarného umění v Benátkách.

Emilija Škarnulytė je umělkyně a filmařka. Ve svých dílech mísí fikci s dokumentem a zkoumá geologická, ekologická a politická témata, spojená především s provozem infrastruktury, neviditelně regulované velkými mocenskými systémy. Škarnulytė se zabývá základními otázkami, které určují současné geologické období, v němž působí jako hlavní hybná síla lidská činnost. Její díla byla představena na řadě skupinových výstav, včetně *Hyperobjects* v Ballroom Marfa v Texasu, *Moving Stones* v Kadist Art Foundation v Paříži, prvního Mezinárodního bienále současného umění v Rize a *Bold Tendencies* v Londýně. Škarnulytė získala cenu Future Generation Art Prize 2019 a reprezentovala Litvu na XXII. trienále designu a architektury v Miláně. Její filmy byly promítány na různých filmových festivalech po celém světě. Spoluvede Polar Film Lab, kolektiv pro 16mm analogovou filmovou praxi se sídlem v norském Tromsø.

Denise Ferreira da Silva is a Brazilian-Canadian philosopher. She is Professor and Director of The Social Justice Institute (GRSJ) at the University of British Columbia in Canada. Her academic writings and artistic practice address the ethical and political questions of the global present. She is the author of *Toward a Global Idea of Race* (2007) and co-editor of *Race, Empire, and the Crisis of the Subprime* (2013, with Paula Chakravartty) and *Postcolonialism and the Law* (2018, with Mark Harris). Forthcoming this autumn is her new book *Unpayable Debt*. She has made three films with Arjuna Neuman: *Serpent Rain, Soot Breath // Corpus Infinitum*, and *4 Waters: Deep Implicancy*, which discusses global problems including migration, displacement, the heritage of colonialism, and ecological devastation, asking what happens when ethical thought loses sight of values.

Arjuna Neuman is an artist and film-maker based in Berlin. He often deploys the format of an experimental essay, within which he uses various perspectives to speculate on the future and combines affective and bodily subjects with geopolitical and planetary questions. He has exhibited at the Whitechapel Gallery in London, the Sharjah Biennial in the United Arab Emirates, the Haus der Kulturen der Welt in Berlin, the Centre for Contemporary Art Singapore, or the 56th Venice Biennale.

Emilija Škarnulytė is an artist and film-maker. Her works combine fiction and documentary strategies, exploring geological, ecological, and political subjects, connected primarily with the operation of infrastructure, invisibly regulated by large systems of power. Škarnulytė is interested in the basic questions that determine our current geological aeon, dominated by human activity. Her works have been introduced at a number of group exhibitions, including *Hyperobjects* at the Ballroom Marfa in Texas, *Moving Stones* at the Kadist Art Foundation in Paris, the first International Biennial of Contemporary Art in Riga, and *Bold Tendencies* in London. Škarnulytė was awarded the Future Generation Art Prize 2019 and represented Lithuania at the 12th Triennial of Design and Architecture in Milan. Her films were screened at festivals around the world. She co-leads Polar Film Lab, a collective for 16mm analogue film based in Tromsø, Norway.

András Cséfalvay je vizuální umělec, digitální vypravěč, akademik ze Slovenska, který v současné době vyučuje na Vysoké škole výtvarných umění v Bratislavě. Vystudoval malířství a matematiku v Bratislavě, poté na Vysoké škole výtvarných umění napsal disertační práci o užitečnosti a realitě fikce. Ve své tvorbě se zabývá vztahem kultury a technologie, politickými a etickými aspekty naslouchání nedominantním hlasům a interpretacím světa. Jeho nejnovější projekty se zabývají vztahem mezi astronomy a původními obyvateli při stavbě teleskopu na Mauna Kea, letem dinosaurů jako technologií pro přežití vyhynutí nebo rekatégorizaci planety Pluto. Je spoluzakladatelem platformy digitálního umění na Vysoké škole výtvarných umění v Bratislavě.

Denisa Langrová dokončila v roce 2021 bakalářské studium na UMPRUM v Ateliéru sochařství Edith Jeřábkové a Dominika Langa. Tematicky se její práce opírají o ekofeminismus, environmentalismus a animal studies – potažmo o mezidruhové vztahy. Ve své tvorbě, která je často založena na uměleckém výzkumu, zkoumá, jak se protínají příběhy lidských a nelidských zvířat. Volně kombinuje reálné a fiktivní prvky, čímž vytváří ve svých videích hybridní spojení žánrů dokumentu a pohádky. Momentálně pracuje v Komunitní zahradě Pastvina a studuje inženýrský program Management zdraví a welfare zvířat na České zemědělské univerzitě.

András Cséfalvay is a visual artist, a digital storyteller, a young academic from Slovakia currently teaching at the Academy of Fine Arts and Design in Bratislava. He studied painting and mathematics in Bratislava, after which he wrote his dissertation at the Academy of Fine Arts and Design on the usefulness and reality of fiction. His work explores the relationship between culture and technology, the political and ethical aspects of listening to non-dominant voices, and interpretations of the world. His latest projects consider the relationship between astronomers and indigenous people in the construction of the Mauna Kea telescopes, the flight of dinosaurs as technology for extinction survival, or the re-categorisation of the planet Pluto. He is a co-founder of the digital arts platform at the Academy of Fine Arts and Design in Bratislava.

Denisa Langrová graduated from the Sculpture Studio of Edith Jeřábková and Dominik Lang at the Academy of Art, Architecture and Design in Prague in 2021. She makes art with a focus on themes including ecofeminism, environmentalism, and animal studies, and, by extension, interspecies relationships. In her work, which is often based on artistic research, she explores how the narratives of human and non-human animals intersect. She freely combines real and fictitious elements, creating in her videos a hybrid combination of the genres of the documentary and the fairy tale. She currently works at the Pastvina Community Gardens and is studying the engineering programme Management of Animal Health and Welfare at the Czech University of Life Sciences Prague.

PODĚKOVÁNÍ / SPECIAL THANKS TO: MICHAL JURZA, ANNA DAVIDOVÁ, MARKÉTA JONÁŠOVÁ, TOMÁŠ KAJÁNEK, IVA SVOBODOVÁ, TEREZA RUDOLF, MAX MÁSLŮ

PŘEKLAD / TRANSLATION: IAN MIKYSKA
IT: ONDŘEJ ROZTOČIL, DESIGN: NELA KLÍMOVÁ

PROJEKT JE FINANČNĚ PODPOŘEN GRANTY OD MINISTERSTVA KULTURY ČR A MAGISTRÁTU HL. M. PRAHY

THE PROJECT IS FINANCIALLY SUPPORTED BY GRANTS FROM THE MINISTRY OF CULTURE OF THE CZECH REPUBLIC & PRAQUE CITY HALL

etc.